

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év április hó 26. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 4.B.929/2010/20. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése helyesen testi sértés büntette.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2011. év január hó 14. napján kelt 4.B.929/2010/20. számú ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) miatt 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által őrizetben eltöltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

Elrendelte a Budai Központi Kerületi Bíróság 11.B.XXII.952/2002/112. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, azokat - a lefoglalásuk megszüntetése mellett - részben kiadni rendelte a vádlottnak, részben megsemmisíteni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést enyhébb minősítés megállapítása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.100/2011/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta, és egyben indítványozta az ítélet helybenhagyását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, megalapozott tényállást állapított meg. A vádlott bűnösségére vont következtetés és a cselekmény minősítése törvényes.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetést törvényesnek tartotta, azok enyhítésére nem látott okot.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet a fellebbezést a Be. 360. § (4) bekezdése értelmében tanácsülésen bírálja el.

A Fővárosi Ítéletbíróság tekintettel arra, hogy az első fokú ítélet ellen kizárólag a vádlott és a védője jelentett be fellebbezést, továbbá nyilvános ülés, illetve tárgyalás kitűzését nem kérték, az ügyet a Be. 360. § (4) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el.

A Fővárosi Ítéletbíróság a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság eljárásban a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta.

A Fővárosi Ítéletbíróság mindössze arra hívja fel az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy az igazságügyi orvos szakértőnek a Be. 110. § (1) bekezdése értelmében a tárgyaláson történő meghallgatása során - a szakértő személyazonosságának megállapítását követően - azt kell tisztázni, hogy nincs-e vele szemben a Be. 103. §-ában rögzített kizáró ok, a Be. 81-82. §-ában foglaltak a tanú kihallgatására vonatkoznak. Ezen túlmenően a Be. 110. § (2) bekezdésében foglaltak 2009. év október hó 1. napjától hatályukat veszítették, így az (1) bekezdés értelmében az igazságügyi orvos szakértőt is kizárólag a hamis szakvéleményadás következményeire kell figyelmeztetni, a szakértői esküben foglaltakra már nem.

Az ítéletbíróság mind emellett megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 110. § (1) bekezdésében foglaltaknak maradéktalanul eleget tett.

A Fővárosi Bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a lehetséges és szükséges mértékben eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta, azokat mérlegelte és erről megfelelően számot adott ítéletének indokolásában.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállását jelentős részben a vádlott beismerő vallomására, valamint 1. és 2. számú tanúk vallomásaira, az igazságügyi orvos szakértő véleményére, az igazságügyi elmeorvos szakértői véleményben foglaltakra, illetve az egyéb okirati bizonyítékokra alapította.

A Fővárosi Bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásából okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott terhére megállapított bűncselekményt is törvényesen minősítette.

Helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a testi sértés szándékával ütötte meg a sértettet, és az életveszélyes eredményre vonatkozóan csupán a gondatlansága terjedt ki, tévedett azonban, amikor a gondatlanság két alakzata közül a tudatos gondatlanságot (luxuria) állapította meg a vádlott terhére.

Önmagában abból a körülményből, hogy a vádlott az utcán (megállóban), betonon állva ütötte meg egy ízben a sértettet, aki ettől hanyatt esve szenvedte el az életveszélyes koponya sérüléseit, nem következik, hogy előre látta volna magatartásának lehetséges következményeit, és csupán könnyelműen bízott azok elmaradásában. Semmilyen további olyan bizonyíték nem merült fel a konkrét helyzetben, amely a gondatlanság súlyosabb formájára utalna, ellenkezőleg az elsőfokú bíróság a jogi indokolásában éppen a tudatos gondatlanságot cáfoló bizonyítékokat vette sorra, így azt, hogy a vádlott a sértett ittasságával nem volt tisztában (nem kellett tisztában lennie), a két fél között nem volt szembetűnő alkati és erőkülönbség, ráadásul az ütés ereje sem volt nagy (kis-közepes erő).

Az, hogy a helyszínről eltávozott (élettársa felhívására, aki ott maradt), hogy ne fogják el a rendőrök, nem releváns a gondatlanság alakzatának eldöntésénél.

Ilyen bizonyítékok mellett nincs alap a tudatos gondatlanság megállapítására, a vádlottat az életveszélyes eredmény tekintetében hanyag gondatlanság (negligencia) terheli, mivel a cselekmény lehetséges következményeit, azért nem látta előre, mert tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta.

Megjegyzni az ítélőtábla, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az elkövetőt, még a felismerhetően súlyosan ittas - éppen ezért láthatóan bizonytalan, védekezési reflexek híján lévő, várhatóan a bántalmazás következtében elzuhanó -, sértett esetében is, a testi sértés szándékán túli eredményért büntető jogi felelősség a hanyag gondatlanság miatt terheli.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen számba vette a bűnösségi körülményeket, a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés további enyhítésére nem volt ok.

A bűncselekmény megnevezése helyesen testi sértés büntette, erre tekintettel ezt az ítélőtábla helyesbítette.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla, a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 360. § (4) bekezdése szerinti tanácsulésen - helybenhagyta.

Budapest, 2011. év április hó 26. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 4.B.929/2010/20. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.46/2011/5. számú végzésével jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2011. év április hó 26. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
tisztviselő*